

Toto rozhodnutí nabylo
právní moci dne 22.04.2022
za Magistrát hl. m. Prahy 46
V Praze dne 22.04.2022

dále dle rozdělovníku

-137-

Váš dopis zn./ze dne:

Vyřizuje/linka/tel.:

Č.j.:

Ing. Eva Syřínková

MHMP 611791/2022/Syř

236005418

Spis. zn.:

Počet listů/příloh: 9/0

S-MHMP 385233/2022/Syř

Datum:

07.04.2022

Rozhodnutí o odvolání

Magistrát hlavního města Prahy, Odbor dopravněsprávních činností, v přenesené působnosti podle ust. § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hl. m. Praze, ve znění pozdějších předpisů, jako příslušný odvolací správní orgán podle ust. § 81 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

z a m í t á

odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, Odboru dopravy, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), číslo spisu [REDACTED], číslo jednací [REDACTED], interní označení [REDACTED], (vypraveno dne [REDACTED]), ze dne [REDACTED], a toto rozhodnutí

potvrzuje.

Předmětné odvolání podal [REDACTED]

prostřednictvím zmocněnce [REDACTED]

[REDACTED] (dále též „odvolatel“), proti výše uvedenému rozhodnutí, kterým ho správní orgán I. stupně shledal vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále také „zákon o silničním provozu“). Za naplnění skutkové podstaty přestupků podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla odvolateli podle ust. § 125f odst. 4 v souvislosti s ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla odvolateli podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném v rozhodné době (dále též „zákon č. 250/2016 Sb.“), uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené v ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném v rozhodné době, ve výši 1 000 Kč.

Sídlo: Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
Pracoviště: Na Pankráci 1685/17, 140 21 Praha 4
tel.: 236 005 481, 482, fax: 236 005 422,
e-mail: posta@praha.eu, ID DS: 48ia97h

a ušlého výdělků, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném v rozhodné době, ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění

Magistrát hlavního města Prahy, Odbor dopravněsprávních činností (dále jen „odvolací správní orgán“), při svém rozhodování vycházel z předložené spisové dokumentace správního orgánu I. stupně vedené pod číslem spisu [REDAKCE], a z obsahu odvolání odvolatele.

Úvodem odvolací správní orgán prověřil, zda je v daném případě k řízení o odvolání příslušným správním orgánem a zda bylo odvolání podáno včas a osobou oprávněnou. Všechny tyto podmínky byly splněny.

Přezkoumáním příslušné spisové dokumentace a napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že odvolatel jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy:

1. Dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin, v ul. [REDAKCE] GPS, souřadnice [REDAKCE], v úseku označeném dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, kdy tuto povinnost porušil nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky [REDAKCE] a porušil tak ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
2. Dne [REDAKCE] v čase nejméně od [REDAKCE] do [REDAKCE] hodin bez platného parkovacího oprávnění, popřípadě uhrazeného poplatku prostřednictvím příslušné aplikace v ul. [REDAKCE] GPS souřadnice [REDAKCE], v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h s platným parkovacím oprávněním“, s jiným vozidlem, než pro které bylo parkoviště vyhrazeno, kdy tuto povinnost porušil nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky [REDAKCE] a porušil tak ust. § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Podezření ze spáchání uvedených přestupků ze dne [REDAKCE] a [REDAKCE] bylo Městskou policií hlavního města Prahy postoupeno správnímu orgánu I. stupně, který vyzval v obou výše uvedených případech provozovatele vozidla, tj. odvolatele v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky ve výši 500 Kč, popř. ke sdělení údajů o totožnosti řidiče, který řídil uvedené vozidlo v době spáchání přestupků. Provozovatel na tuto výzvu reagoval sdělením, že v danou dobu řídil vozidlo pan [REDAKCE] a dále uvedl, že pro případ, že bude zahájeno řízení o přestupku dle ust. § 125c zákona o silničním provozu, zmocňuje ke svému zastupování pana [REDAKCE], kdy toto zmocnění není časově omezené.

Správní orgán I. stupně na základě této skutečnosti [REDAKCE] vyrozuměl o zahájení řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a současně nařídil ústní jednání na den 18.10.2021 v 09:00 hodin. Předvolání bylo [REDAKCE], resp. jeho zmocněnci doručeno do datové schránky dne 30.09.2021, tedy v dostatečném předstihu.

K nařízenému ústnímu jednání o přestupku se dostavil toliko zmocněnec, který do protokolu uvedl, že převzal kopie spisového materiálu a požádal správní orgán o stanovení lhůty, ve které se případně vyjádří písemně, přičemž mu byla správním orgánem I. stupně stanovena lhůta 10 dnů, tedy do 29.10.2021. O doplnění spisového materiálu nežádal.

Vzhledem ke skutečnosti, že se odvolatel písemně do data 29.10.2021 nevyjádřil, byla mu správním orgánem I. stupně zaslána dne 8.11.2021 výzva s možností vyjádřit se písemně do data 15.11.2021, současně byl vyzván, že pokud v tomto termínu nebude vyjádření správním orgánem I. stupně doručeno, nebude mít jinou možnost než řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zastavit a zahájit řízení o přestupku podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona.

_____ resp. zmocněnec byl pasivní, proto správní orgán I. stupně dne 26.11.2021 vydal usnesení pod číslem spisu _____ číslem jednací _____ kterým podle ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky zastavil řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo odvolateli prokázáno. Proti uvedenému usnesení podal odvolatel v zákonem stanovené lhůtě blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil.

Odvolací správní orgán vydal dne 03.02.2022 rozhodnutí pod spisovou značkou S-MHMP 44471/2022/Syř, jímž odvolání pana _____ zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2022.

Správní orgán I. stupně mezi tím zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a současně nařídil ústní jednání na den 10.1.2022, přičemž odvolatel se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil.

Správní orgán I. stupně vyhotovil dne 12.1.2022 rozhodnutí, číslo spisu _____ P, číslo jednací _____ kterým shledal odvolatele vinným ze spáchání výše uvedených přestupků, za což mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo odvolateli doručeno dne 17.1.2022.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolatel prostřednictvím zmocněnce v zákonné lhůtě blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně ho vyzval k doplnění odvolání ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení této výzvy. Zmocněnec odvolání doplnil dne 21.2.2022, kdy uvedl, že nebyl prokázán přestupek ze dne _____ neboť ze založených fotografií nevyplyvá, že by vozidlo rz _____ stálo dne _____ v _____ hod. v působnosti dopravní značky IP 13, popírá, že by dopravní značka byla v daném místě umístěna, neboť _____

_____ K prokázání svých tvrzení navrhuje provést důkaz ohledání místa a svědeckou výpověď strážníků, přičemž dále namítá, že dané místo není považováno za pozemní komunikaci. Dále namítá, že nedošlo k prokázání skutku ze dne _____, neboť se nejednalo o stání, ale pouze o zastavení a navrhuje důkaz svědeckou výpovědí, kdy současně namítá, že k této dopravní značce nebylo vydáno opatření obecné povahy, tudíž se jedná o nezákonně umístěnou dopravní značku. Dále pak namítá, že nebyla splněna zákonná podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatelem vozidla, neboť přestupkové řízení proti provozovateli správní orgán I. stupně zahajoval v době, kdy nebylo pravomocně ukončeno přestupkové řízení proti řidiči vozidla, nebylo pravomocně rozhodnuto o odvolání proti usnesení o zastavení řízení ve věci přestupku řidiče. Odvolatel dále uvedl, že správní orgán I. stupně měl v případě pochybností za povinnost učinit další nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž správní orgán I. stupně rezignoval na projednání věci s řidičem, např. nepožádal provozovatele vozidla o vyjádření dle ust. § 10 odst. 4 silničního zákona.

Dne 22.02.2022 pak své odvolání zmocněnec doplnil, kdy namítá, že správní orgán I. stupně nezjišťoval, zda jsou proti němu vedena další správní řízení, případně měla být uplatněna při uložení správního trestu zásada absorpce a uvedl výčet spisových značek týkajících se řízení, které měl správní orgán I. stupně reflektovat _____

_____. Závěrem pak namítá, že má pochybnost, že vozidlo bylo zadokumentováno automatizovaným technickým prostředkem, kdy z fotodokumentace založené ve spise je zřejmé, že fotodokumentaci pořídila nějaká fyzická osoba a navrhuje provést důkaz svědeckou výpovědí strážníka městské policie.

Správní orgán I. stupně neshledal relevantní důvody ke změně či zrušení rozhodnutí podle ust. § 87 zákona č. 500/2004 Sb., trvá na vydaném prvoinstančním rozhodnutí a postoupil dne 28.02.2022 (doručeno 03.03.2022) odvolání spolu s příslušnou spisovou dokumentací odvolacímu správnímu orgánu.

Odvolací správní orgán podané odvolání proti usnesení o zastavení řízení o přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zamítl a napadené usnesení potvrdil rozhodnutím ze dne 03.02.2022 pod spisovou značkou S-MHMP 44471/2022/Syř především s odkazem na závěry učiněné NSS v rozsudku 10 As 259/2020-27: „[14])NSS připomíná, že se opakovaně vyjádřil k případům, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, respektive jím označeného řidiče, případně jejich zmocněnců, kteří jsou obstrukčními praktikami známi. V takových případech „oznámení“ provozovatele o tom, kdo vozidlo řídil, nevytvářejí překážku pro postih provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi označeného řidiče či obstrukce, které takto označený řidič nebo jeho zmocněnec činí, jdou k tíži provozovatele vozidla. V případě nejružnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinít takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel, označených řidičů či jejich zmocněnců jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné.“ Odvolací správní orgán podané odvolání proti usnesení potvrdil současně i s odkazem na rozsudek NSS 1 As 406/2018 – 34 „Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33, nebo dále např. rozsudky č. j. 1 As 96/2008 - 115 či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele. Byť je přestupkové řízení podstatně méně formalizovaným procesem než řízení trestní a zcela jistě v něm nelze uplatnit všechna pravidla vyplývající z trestního řádu, pro posouzení uvedené otázky lze připustit podpůrnou argumentaci § 2 odst. 5 trestního řádu, jak to učinil pokračování 1 As 406/2018 - 36 stěžovatel. Ani v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení. S krajským soudem tak nelze souhlasit ani v tom, že by na posuzovanou věc nebyla přiměřeně použitelná judikatura ústavního soudu, týkající se doznání obviněného v trestněprávních věcech. Na věci nic nemění ani fakt, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní, resp. že se bez omluvy nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Pokud se správnímu orgánu v průběhu přestupkového řízení nepodařilo stěžovatele vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z podání vysvětlení přípustnými důkazními prostředky, nemohl uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Měl tedy toto řízení v souladu s § 86 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona zastavit a zahájit se stěžovatelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.“

Odvolací správní současně orgán posuzoval, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla pouze pokud, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo bylo řízení o přestupku zastaveno, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srovnej rozsudek NSS ze dne 16.11.20214 č.j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek řidiče, což odpovídá i ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem spáchal nezjištěný řidič přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy přestupku provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy přestupku dle ust. § 125f zákona o

silničním provozu „je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou (srovnej rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 7/2014-21). Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (srovnej rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 110/2015-46). Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích je naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

V daném případě, kdy se nepodařilo na místě spáchání přestupku bezprostředně identifikovat osobu řidiče, může stěžejní podání učinit pouze odvolatel jako vlastník a provozovatel předmětného vozidla, kterému by měla být známa totožnost řidiče. Odvolatel označil jako řidiče [REDAKCE], protože byl jako obviněný ze spáchání přestupku předvolán k ústnímu jednání, k němuž se nedostavil, čímž bylo znemožněno získání důkazů, pro které by bylo možno shledat jej vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Lze tak shrnout, že správní orgán I. stupně učinil v souladu s ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku a následně v souladu s platnou právní úpravou zahájil řízení z hlediska objektivní odpovědnosti.

Spis obsahuje dostatečný důkazní materiál, a to zejména fotodokumentaci, výpis z registru silničních vozidel a oznámení přestupků, z nichž vyplývá, že řidič předmětného vozidla

- dne [REDAKCE] v [REDAKCE] hodin, v ul. [REDAKCE] v úseku označeném dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, porušil tak ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
- dne [REDAKCE] v čase nejméně od [REDAKCE] do [REDAKCE] hodin bez platného parkovacího oprávnění, popřípadě uhrazeného poplatku prostřednictvím příslušné aplikace v ul. [REDAKCE] v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h s platným parkovacím oprávněním“, s jiným vozidlem, než pro které bylo parkoviště vyhrazeno, porušil tak ust. § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a vzniklo podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Dle odvolatele nebyla splněna podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče nenabýlo právní moci. Odvolací správní orgán konstatuje, že podle ust. 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu „Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ Z citovaného ustanovení je stěžejním pojmem pojem „projedná“. Pod pojmem projednat je totiž zahrnut i konečný výsledek postupu správního orgánu I. stupně, tedy nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, což s ohledem na obsah spisové dokumentace, resp. podaného odvolání zcela jistě nastane později, než nastalo zastavení řízení o přestupku řidiče. Zákon tedy nehovoří o zahájení řízení, jak se odvolatel mylně domnívá, nýbrž projednání. Přes to lze odvolateli přisvědčit v tom, že správní orgán I. stupně mohl vyčkat, až předmětné usnesení nabude právní moci. Odvolání proti předmětnému usnesení však nemělo podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu odkladný účinek, a proto správní orgán I. stupně oprávněně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla a následně vydal ve věci meritorní rozhodnutí, neboť byly splněny podmínky dle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Je tak nutno poznamenat, že skutečnost, že současně byla vedena řízení s řidičem i s odvolatelem jako provozovatelem vozidla, nemělo vliv na projednání

přestupku s odvolatelem. Odvolací správní orgán má, i s ohledem na tendenci judikatury, za to, že pro posouzení podmínek pro zahájení správního řízení o přestupku je dostačující, že předmětný správní spis obsahuje informaci o tom, že řízení o přestupku bylo zastaveno, že tedy byla splněna podmínka podle ust. 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Odvolací správní orgán odkazuje rovněž na rozsudek NSS ze dne 16.3.2016, čj. 1 As 277/2015 – 33: „Ve skutečnosti ve správním spise není vůbec výslovně uvedeno, že věc přestupku správní orgán odložil. Ve spise není v tomto smyslu učiněn žádný samostatný záznam. Fakticky ovšem k odložení bezpochyby došlo, neboť správní orgán po prošetření okolností řízení o přestupku nezačal a namísto toho zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Neprovedení záznamu do spisu o tomto úkonu je zřejmé pochybení. Toto pochybení však nemá vliv na zákonnost konečného rozhodnutí. Stěžovatelka ani její zmocněnec nemohli být tímto nedostatkem nijak kráceni na právech. Postup správního orgánu pro ně nemohl být překvapivý. O odložení dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích magistrát navíc výslovně informoval jak v příkazu ze dne 31. 7. 2014, tak v následném rozhodnutí ze dne 3. 9. 2014. Věcné i formální podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tedy byly splněny, pouze o tom správní orgán neučinil do správního spisu záznam. Takováto zjevně administrativní chyba se však nijak nedotkla práv stěžovatelky.“

Námítkou, že nebyla splněna zákonná podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatelem vozidla, neboť přestupkové řízení proti provozovateli správní orgán I. stupně zahajoval v době, kdy nebylo pravomocně ukončeno přestupkové řízení proti řidiči vozidla, nebylo pravomocně rozhodnuto o odvolání proti usnesení o zastavení řízení ve věci přestupku řidiče, se odvolací správní orgán zabýval výše, kdy odkázal na příslušnou judikaturu.

Odvolací správní orgán se dále zabýval zbylými námitkami odvolatele a konstatuje následující:

Odvolací správní orgán k další námitce, že ze založených fotografií ve spise nevyplývá, že by vozidlo rz [redacted] stálo dne [redacted] v [redacted] hod. v působnosti dopravní značky IP 13, přičemž popírá, že by dopravní značka byla v daném místě umístěna, [redacted] a proto dovozuje, že značka byla na daném místě jen kvůli vyhotovení fotografie, že je lichá. K prokázání svých tvrzení navrhuje provést důkaz obhlédáním místa a důkaz svědeckou výpovědí strážníků. To, že dopravní značka byla v daném místě umístěna, vyplývá z fotodokumentace založené ve spise na straně 2, 3 a 4, a je podpořeno situačním plánkem. Zmiňovaný [redacted] se nachází na tzv. vzorové fotografii na straně 4, vedle dopravní značky IP 13c, která je ve spise pouze z důvodu její stoprocentní čitelnosti textu na dodatkové tabulce umístěné pod značkou. Současně je odvolacímu správnímu orgánu z jeho předchozí činnosti známo, že dopravní značka IP 13c je v daném místě umístěna a nebyla tam osazena jen z důvodu vyfocení vozidla odvolatele. Z fotografií pořízených dne 14.7.2021 v 11:05 hod. na straně 2 a 3 jednoznačně vyplývá, že v ul. [redacted] v úseku označeném dopravní značkou IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, stojí motorové vozidlo registrační značky [redacted]. K námitce, že místo spáchání přestupku není považováno za pozemní komunikaci a že nebylo možné danou pozemní komunikaci zpoplatnit a vyžadovat uhrazení parkovného, odvolací správní orgán uvádí, že ke zpoplatnění místních komunikací vydala Rada hl. města Prahy Nařízení č. 19/2017 Sb., kterým se vymezují oblasti hl. města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a současně odkazuje na rozsudek NSS čj. 1 As 508/2019-28 ze dne 4.6.2020 „Zpochybňuje-li stěžovatel legalitu dopravní značky, sloužící k jejímu zpochybnění návrh na zrušení opatření obecné povahy. Ten v projednávané věci podán nebyl. Zákon přitom nestanoví správním orgánům povinnost mít ve spise dokumentaci vztahující se k vydání opatření obecné povahy.“ Stejně pak další související námitka, že na parkovacím automatu ani na dodatkové tabulce nebyla umístěna žádná instrukce o způsobu úhrady, neobstojí, neboť parkovací automat plátce po celou dobu vede a uvádí mu jasné a srozumitelné pokyny, přičemž k obsluze parkovacího automatu jsou i veřejně přístupné návody. Odvolací správní orgán tedy vyhodnotil doplnění důkazních materiálů o výsledky svědků, strážníků jako nadbytečné, přičemž se současně odkazuje na zásadu oficiality v přestupkovém řízení, kdy je minimální důkazní břemeno sice na správním orgánu, avšak pokud tvrzením obviněného z přestupku je některý z důkazů

zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu, a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že „Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo k absurdním situacím“ (srovnej NSS ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013 – 35). V opačném případě by totiž jakoukoliv odvolatelovu verzi musel prověřovat správní orgán I. stupně, tj. musel by s negativní teorií prokazovat neexistující skutečnost. Pokud tedy odvolatel disponuje důkazy podporujícími jeho tvrzení, měl sám předložit důkaz a nikoliv to požadovat po správním orgánu I. stupně či odvolacím správním orgánu.

K dalším námitkám, že nebyl prokázán přestupek ze dne [REDAKCE], neboť se nejednalo o stání, ale pouze o zastavení, a navrhuje důkaz svědeckou výpovědí, kdy současně namítá, že k této dopravní značce nebylo vydáno opatření obecné povahy, tudíž se jedná o nezákonně umístěnou dopravní značku odvolací správní orgán opětovně konstatuje, že se jedná o liché námitky. O nepřetřžitém stání motorového vozidla registrační značky [REDAKCE] na daném místě vypovídají fotografie založené ve spise na straně 13, 14 a 15. Z uvedených fotografií na straně 13 a 14 vyplývá, že min. dne [REDAKCE] od [REDAKCE] hod. [REDAKCE] hod. stojí vozidlo ve stejné poloze vůči vchodu do přilehlé nemovitosti, na obou fotografiích je vidět i levé přední a levé zadní kolo a jejich disky, které jsou prokazatelně ve stejné, neměnné poloze. Tedy lze potvrdit, že motorové vozidlo registrační značky [REDAKCE] dne [REDAKCE] po dobu delší než 3 minuty stojí bez platného parkovacího oprávnění, popřípadě uhrazeného poplatku prostřednictvím příslušné aplikace v ul. [REDAKCE] v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou s textem „Po - Pá 08 – 20 h s platným parkovacím oprávněním“. Výsledky svědků tedy lze vyhodnotit jako nadbytečné a neúčelné neboť by nevnesly nové poznatky. K námitce o nezákonně umístěné dopravní značce odvolací správní orgán opětovně odkazuje na NSS čj. 1 As 508/2019-28 ze dne 4.6.2020. K námitce, že nebylo vydáno opatření obecné povahy, se odvolací správní orgán již vyjádřil. Závěrem se odvolací správní orgán opětovně odkazuje na zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Pokud odvolatel disponuje důkazy podporujícími jeho tvrzení, měl sám předložit důkaz a nikoliv to požadovat po správním orgánu I. stupně či odvolacím správním orgánu.

K námitce, že správní orgán I. stupně nezjišťoval, zda jsou proti němu vedena další správní řízení, případně měla být uplatněna při uložení správního trestu zásada absorpce a uvedl výčet spisových značek týkajících se řízení, které měl správní orgán I. stupně reflektovat odvolací správní orgán předně konstatuje, že odvolatel nepostupoval dle rozsudku NSS ze dne 23.12.2020, čj. 3As 173/2019-37, ze kterého vyplývá, že „Pro posouzení námitky o nutnosti vést společné řízení je však podstatné, že stěžovatel v žalobě na podporu tohoto tvrzení uvedl pouze seznam tří spisových značek řízení vedených u správního orgánu prvního stupně. Nespecifikoval však, kdy došlo ke spáchání správních deliktů projednávaných v těchto řízeních, v jakém procesním stádiu se tato řízení nacházejí a eventuálně jaké sankce mu byly za spáchané delikty uloženy. Stejně tak neuvedl, v jakých konkrétních okolnostech spatřuje porušení zásady absorpce, neboť jen namítal, že „uhradil mnohonásobně vyšší částku, než kterou by uhradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení. Takto obecně formulovaná žalobní námitka tedy neprokazuje, že k porušení povinnosti správního orgánu vést společné řízení skutečně došlo a že při ukládání pokut stěžovateli v uvedených správních řízeních byla porušena zásada absorpce. Proto městský soud postupoval správně, pokud námitku posoudil jako nedůvodnou.“ V daném případě odvolatel pouze uvedl výčet spisových značek řízení vedených před správním orgánem I. stupně, Magistrátem hl. města Prahy a [REDAKCE], tedy se nejedná o týž správní orgán, neboť dle ust. § 88 odst. 1 zákon č. 250/2016 Sb. „Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení“. Dále pak odvolací orgán odkazuje na rozsudek NSS 1 As 301/2018: „[20] V projednávané věci se krajský soud s námitkou nekonání společného řízení vypořádal stručně a v obecnosti, to však odpovídá skutečnosti, že samotná námitka nebyla stěžovatelem v řízení před krajským soudem nijak podrobně rozvedena a odůvodněna. Stěžovatel v žalobě toliko v obecnosti odkázal na osm údajných správních deliktů z let 2013–2017, které specifikoval pouze dny, v nichž k těmto deliktům mělo dojít, a namítal, že o nich mělo být vedeno společné řízení a uložena společná pokuta. Z takto obecně vzneseného tvrzení však není vůbec zřejmé, z jakých skutečností stěžovatel dovozuje, že se o těchto věcech mělo konat společné řízení. Nadto stěžovatel v řízení o žalobě ani netvrdil porušení shora popsané absorpční zásady, pouze uvedl,

že za tyto delikty měla být uložena společná pokuta a jedna náhrada nákladů řízení. [21] Vypořádání této námitky je tak sice stručné. Nejvyšší správní soud však souhlasí se závěrem krajského soudu, že na základě takto obecně formulovaných tvrzení, nebylo možné učinit jakýkoliv (ani předběžný) závěr u nutnosti provést jakékoli společné řízení (vyjma projednávání). Stěžovatel svá tvrzení nijak nedoložil, ani v této souvislosti nenavrhoval žádné důkazy. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti nyní tvrdí, že bylo povinností krajského soudu si od příslušného správního orgánu vyžádat správní spisy k dalším protiprávním jednáním stěžovatele, ke kterým mělo dojít ve dnech označených v žalobě, pak tuto povinnost krajský soud neměl.

Z obou uvedených rozsudků jednoznačně plyne, že důkazní břemeno o tom, že mělo být vedeno řízení či uplatněna zásada absorpce je výhradně na odvolateli, přičemž pokud pouze uvede obecně několik spisových značek bez bližší specifikace, nepostačuje takové tvrzení k prokázání toho, že měla být aplikována zásada absorpce. Odvolací správní orgán konstatuje, že žádná z věcí nesplňovala podmínky pro sloučení do společného řízení. Odvolatel odkazuje na řízení vedená pod spisovými značkami, kdy po čtyřikrát uvádí stejnou spisovou značku [redacted] (je předmětem daného řízení), dále pak [redacted] (odloženo pro zánik odpovědnosti). Další spisové značky [redacted] projednává jiný správní orgán [redacted]. Ani v této části nelze odvolateli přisvědčit.

K poslední námitce odvolatele, že má pochybnost, že vozidlo bylo zadokumentováno automatizovaným technickým prostředkem, kdy z fotodokumentace založené ve spise je zřejmé, že fotodokumentaci pořídila nějaká fyzická osoba a navrhuje provést důkaz svědeckou výpovědí strážníka městské policie, odvolací správní orgán uvádí, že není patrné jakou fotografii má na mysli, neboť ji nekonkretizoval. Odvolací správní orgán dovozuje, že se jedná o tzv. vzorovou fotografii, založenou ve spise na straně 4, vedle dopravní značky IP 13c, která je ve spise pouze z důvodu její stoprocentní čitelnosti textu na dodatkové tabulce umístěné pod značkou. I zde se odvolací správní orgán se opětovně odkazuje na již výše uvedenou zásadu oficiality v přestupkovém řízení.

Závěrem odvolací správní orgán konstatuje, že rozsah a reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení - srovnej NSS ze dne 28.5.2009, čj. 9Afs 70/2008 – 213).

Co se týče výše uložené pokuty, tak odvolací správní orgán dodává, že byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí ve výši 1.500 Kč, přičemž za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu lze uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč.

Odvolací orgán doodůvodňuje výši uloženého správního trestu s odkazem, že rozhodnutí I. a II. stupně tvoří jeden celek tak jak je např. uvedeno v rozsudku 2As 179/2018-38 ze dne 19.2.2020. I když v daných případech nedošlo k újmě na zdraví, došlo opakovaně k újmě na majetku v podobě ušlé platby za parkování. Dále odvolatel svou toleranci užívání vozidla bez ohledu na to, jakým způsobem se tak dělo, prokazuje bezohlednost k dalším účastníkům silničního provozu, kteří pravidla běžně dodržují. Jako přitěžující okolnost odvolací správní orgán vyhodnotil i opakované spáchání přestupku podle ust. § 40 písm. b) zákona o přestupcích. S ohledem na uvedenou skutečnost mohla být správním orgánem I. stupně uložena předmětná pokuta vyšší než na samé spodní hranici zákonného intervalu. Odvolací správní orgán však v souladu s právní zásadou *reformatio in peius* nemůže změnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro odvolatele k horšímu, a pokutu zvýšit.

Na základě výše uvedených skutečností odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v předmětném řízení postupoval zákonným způsobem a v souladu se zákonem a judikaturou NSS. Odvolací správní orgán neshledal vady, které by měly vliv na zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu odvolací správní orgán rozhodl tak, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Toto rozhodnutí je konečné. Podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu se proti němu nelze dále odvolat.

v z. Mgr. Jan Čejka
vedoucí oddělení správního řízení

Mgr. Milan Hubka, MBA
ředitel odboru dopravněsprávních činností
podepsáno elektronicky

Rozdělovník:

1. spis
2.
3. Úřad městské části Praha 5, Odbor dopravy, oddělení přestupků dopravy v klidu, Nám. 14.
řijna 1381/4, 150 22 Praha 5
4. (adresa)

